

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20
3 luni	10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

SUMAR

Aviațiunea în Dreptul intern și în Dreptul internațional de d-l G. L. Trancu-Iași.

JURISPRUDENȚĂ:

Inalta Curte de casație, s. I: *Gheorghe C. Gussy cu N. Alexiu*;

Idem: *Moses Friedman cu Osias Segal ș. a.*

Idem, s. II: *Cererea de regulare de competență făcută de primul-procuror al Trib. Iași în cauza lui Gr. Damian*;

Idem, s. III: *Ministerul de finanțe cu Petre Minculescu*;

Trib. jud. Romanați: *I. Istrate. proces corecțional*;

Judecătoria ocolului rural Năruja (Putna): *Marghioala C. Gogoriță cu Andrei Doldor și alții.*

Bibliografii

3) Poziția lor în Dreptul privat. și procesual întreprinderilor de transport aerian;

4) Raporturile cu Dreptul penal;

5) Raporturile cu Dreptul internațional.

Meili termină cartea sa cu o «Concluziune» și cu un apendice în care dă cunoscutul «Projet de règlement sur le régime juridique des aérostats», redactat de Fauchille, membru al Institutului de Drept internațional.

Tratând despre aviațiune în general, *Meili* ridică în slavă invențiunea lui Zeppelin al căruia dirijabil părea intru atât de destinat de a deveni un mijloc de locomoțiune uzual, în cât a făcut să se simțească nevoia unei reglementări juridice. Nevoia se simte astăzi mult mai evidentă, după triumful lui Blériot, Farman, Latham și Paulham. Cu toate că până acum dirijabilele nu se pretează atât la transportul lucrurilor grele (și chiar dacă s'ar ajunge la aceasta tarifele ar fi necesarmente foarte ridicate) pe cât la transportul de persoane, ele vor aduce însemnate servicii în acele regiuni unde drumurile sunt impracticabile și unde mijloacele de transport ordinar sunt întrerupte sau suspendate. Societăți și întreprinderi de transport aerian se constituiesc deja în Germania.

Problema, din punct de vedere juridic, încă dela 1902 fusese prezentată Institutului de Drept internațional, și în sesiunea din acel an, la Bruxelles, Fauchille expunea în 32 articole (*cfr.*: „*Annuaire de Dr. intern.*“ XIX, 1902 p. 19—86) un proiect intitulat «*Régime juridique des aérostats*». Părțile acestui prea important proiect sunt:

Dispositions préliminaires (art. 1—7);

1-re partie: Etat de paix (art. 8—20);

2-ème partie: Etat de guerre (art. 21—28).

1) Aérostats belligérants vis-à-vis d'un Etat belligérant;

2) Aérostats belligérants vis-à-vis d'un Etat neutre.

3-ème partie: Règles spéciales aux aérostats captifs et aux aérostats libres non montés (art. 29—32).

AVIAȚIUNEA ÎN DREPTUL INTERN ȘI ÎN DREPTUL INTERNAȚIONAL

Socot interesant pentru cetitorii acestei reviste de a reda studiul avocatului Antonio Brunetti asupra cărții lui Meili: «Aviațiunea în Dreptul intern și în Dreptul internațional»¹⁾.

Cartea lui Meili, profesor de Drept internațional la Universitatea din Zürich și membru al Institutului de Drept internațional, este interesantă, pentru că arată toate problemele cari se vor prezenta în Dreptul privat și în Dreptul internațional prin puternicile descoperiri făcute acum în urmă în domeniul navigațiunii aeriene.

După o prefață în care face pe scurt istoricul dezvoltării aviațiunii în ultimul timp, dezvoltare datorită mai mult ca niciodată tehnicii automobilelor, a cărei aplicațiune a reușit de minune pentru dirijarea aerostatelor, Meili imparte opera sa, puțin voluminoasă, în cinci capitole:

1) Noile mijloace de transport aerian în general;

2) Poziția juridică a aeronavelor de Stat;

¹⁾ *Meili*: «Das Luftschiff in internen Recht und Völkerrecht Zürich». A se vedea *Revista di Diritto Commerciale*, fasc. IV, vol. VII Iulie-August 1909.

- 1) Aérostats captifs (29—39);
- 2) Aérostats libres non montés (31—32).

Dar, după cum se poate vedea, Fauchille examinează problema numai din punctul de vedere al Dreptului internațional, pe când astăzi această problemă interesează alte ramuri ale Dreptului și în special Dreptul privat. Oricum ar fi însă, proiectul rămâne totdeauna la baza noilor concepțiuni a tot ce se scrie în Drept asupra aviațiunii, pentru că Dreptul internațional se imprimă pe urmele Dreptului național.

În această ordine de idei, Meili studiază poziția juridică a aeronavelor față de Stat și se întreabă, înainte de toate, dacă ar fi necesară monopolizarea de către Stat (*Statizzazione*), amintind că unii o cred absolut indispensabilă:

a) Pentru a stabili un mijloc de legătură sigur între toate mijloacele de transport și pentru serviciul poștal;

b) Pentru protejarea frontierelor vamale;

c) Pentru evitarea conflictelor între telegraful și telefonul fără fir și telegraful ordinar;

d) Pentru o mai mare siguranță a transportului aerian;

e) Pentru apărarea națională.

Răspunsul lui Meili este negativ, pentru că aviațiunea n'a intrat până acum decât în domeniul unui număr restrâns de persoane, din care cauză monopolul ar fi un risc pentru Stat, care s'ar angaja în cheltueli foarte mari, fără a mai vorbi de daunele ce s'ar resimți de această industrie, căreia i s'ar lua puternica emulațiune ce rezultă din concurență.

De aceea autorul își pune o altă întrebare:

Construcțiunea și exercițiul întreprinderilor aeronautice trebuie să fie supuse la o concesiune administrativă?

Lucrul acesta nu e de interes internațional, privind numai Dreptul intern; oricum, cererea concesiunii privește numai Statele în cari există monopol pentru transportul persoanelor, de exemplu Svițera, unde art. 2 din Legea federală (Postregal) stabilește tocmai acest monopol pentru transporturile ordinare-periodice, și unde, prin art. 7 și 8, exercițiul transportului cu orice mijloc de tracțiune este supus controlului Statului: «*Dampfschiffe, Luftseilbahnen, und andere transport anstalten mit Motorenbetrieb sind insbesondere bezüglich ihrer technischen Einrichtungen und ihrer Verkerhrsbedingungen, der Kontrolle des Bundes unterstellt*».

Din punct de vedere legal este interesant a se studia:

a) Sub ce condițiuni concesiunea poate fi acordată și revocată;

b) Obligațiunea pentru întreprinderile aeronau-

tice de a fixa un sediu (Aufflugstätte) unde să poată fi controlate mai ușor.

Autorul spune că, înainte de a se da concesiunea, e necesar de a se prevedea:

a) Cercetarea prealabilă pentru a stabili siguranța unui astfel de mijloc de transport, în acelaș mod cum se cere pentru acordarea actului de naționalitate la navele comerciale. Acest act trebuie să se facă la sediul Companiei aeronautice, și concesiunea se va da numai naționalilor, după cum totdeauna numai naționalilor va trebui să le aparțină proprietatea;

b) Cunoștințe speciale cerute la conducători, precum vârsta majoră, capacitatea constatată printr'un examen în special asupra fizicei și metereologiei;

c) A se fixa norme particulare pentru circulațiune pe căile aeriene.

Aici autorul propovăduiește formarea unei legislațiuni internaționale în materie, sau cel puțin constituirea unei *International-central kontrollstelle*.

Meili trece la examinarea unui alt punct interesant, acela al exproprierii spațiului, dacă convine sau nu a se stabili servituți în favoarea aerostatelor și dacă descinderea la pământ trebuie să fie supusă la autorizare. Are dreptate când afirmă că legislațiunile în vigoare au atenuat puțin câte puțin gravitatea cunoscutului principiu: *Dominus soli est dominus caeli et inferorum*. Deja § 185 Cod. Canton Grison, din 1863, stabilea că proprietatea spațiului aerian aparține proprietarului solului *întru cât i-ar fi necesară*; și acel criteriu de utilitate e reproduș în § 667 a noului Cod. civil. Svițeran, unde se citește precisele expresiuni «*so weit für die Ausübung des Eigentums ein Interesse besteht*»²⁾.

Aceasta este norma cea mai rațională; dar se observă că aerostatele în mod general parcurg spații de aer atât de ridicate încât interesul proprietarului solului nu se poate explica în mod cert; prin urmare, numai din punct de vedere academic se pune problema expropriațiunii. În ceea ce privește însă prerogativa suveranității Statului, cercetarea aceasta este importantă: Statul are un drept de proprietate mai întins decât al particularilor asupra spațiului de aer care acoperă teritoriul său și are interese sanitare, financiare și de poliție, etc. de pus în aplicare; de unde cel mai mare interes de a preciza limitele zonei aeriene, în care explică activitatea sa, împăcându-se cu exigențele însăși ale navigațiunii aeriene.

²⁾ Art. 489 din Codul nostru civil în sensul principiului «*Qui dominus soli*»: «Proprietatea pământului cuprinde în sine proprietatea suprafeței și a subfeței lui» A se vedea, în privința limitării înălțimii la clădiri așezarea liniilor telegrafice etc. D. Alexandresco, vol. III, partea I, ed. II, pag. 324 și urm.

Supt acest punct de vedere se va face o înțelegere internațională și eventual Statele vor trebui să-și concedeze reciproc servituți de trecere aeriană.

* * *

Chestiunile de **Drept privat**, cari în mod special se pot studia, privesc:

a) Contractul de transport al lucrurilor și al persoanelor între public pe deoparte și întreprinderea de mijloace de transport aerian de altă parte; pozițiunea juridică a contractanților va fi diferită, după cum va fi vorba, de voiajuri de experiență, de plăcere sau de călătorii normale și regulate dela un punct la altul al spațiului;

b) Contractul de transport de mărfuri;

c) Contractul de locațiune de servicii între personalul aeronavelor și întreprindere.

O altă categorie de obligațiuni pot să nască:

a) Din coliziunea aerostatelor între ele sau cu alte mijloace de transport;

b) Din aruncarea obiectelor din aerostate.

Tocmai aici autorul amintește prin analogie normele Dreptului privat în materie de transporturi terestre și maritime, de locațiune de servicii, și așa mai departe, neîndepărtându-se de principiul mult discutat, în speță responsabilitatea pentru conducerea automobilelor (cfr: scrierile lui Meili, *Die Kodifikation des automobilrechts*. Wien, 1907, p. 60 și următ. și în *Zeitschrift f. Schweiz R. N. F.* XXVI, pag. 479 și 664) a *cauzalității* sau a neglijenței obiective față de acela uzual al culpei.

În ceace privește procedura va fi interesant a se distinge acțiunea particularilor contra particularilor, contra întreprinderii de transport. Pentru primele, în temă contractuală, se va urma domiciliul părții; la delictive domiciliul celui care l-a comis, sau se va recurge la Tribunalul Statului căruia aparține aerostatul. Pentru cele de al doilea, va fi competent Tribunalul Statului căruia aparține societatea, dat fiindcă aceasta, pentru a obține concesiunea, trebuie să aleagă un domiciliu. Apoi vine chestiunea execuțiunii silite. Autorul recunoaște că aici materia trebuie să fie regulată după norme internaționale uniforme, în interesul publicului, exprimându-și dorința ca să se sustragă aerostatele dela măsurile conservatoare și executive.

(Va urma)

Gr. L. Trancu-Iași
Avocat

Galați, Octombrie 1909.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 5 Iunie 1909

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte
Gheorghe C. Gussy cu N. Alexiu

Proba cu martori.—Dacă ea este admisă atunci când partea a avut puțința de a-și procura act scris.—Oficiu

de avocat. — Dacă asemenea oficiu se poate dovedi cu martori.—(Art. 1198 din Codul civil).

Deși art. 1198 din Codul civil permite ca să se dovedească cu martori faptul pentru care partea nu a avut puțința să-și procure o dovadă scrisă, însă această prezumpție cade atunci când este învederat că partea a avut puțința să dovedească faptul ce alegă printr'un act scris.

Astfel, un act public, cum este acela al oficiului avocatului, pentru care era posibil a prezenta un act scris, nu se poate dovedi cu martori, întru cât asemenea dovadă se poate face fie cu un certificat al greșii constatator de oficiul prestat, fie cu copia de pe hotărîrea dată în urma pledoariei avocatului.

Decizia 244/909. — Respins recursul făcut de Gheorghe C. Gussy, în contra sentinței Tribunalului Ialomița No. 404/907, dată în proces cu N. Alexiu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Țunescu, în desvoltarea motivelor de casare depuse azi, renunțând la celelalte aflate la dosar.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșita aplicație a art. 1198 din Codul civil. În adevăr, d-l Gussy cerând a dovedi prin martori faptul că în cursul anului în care d-l Alexiu pretinde că i-a prestat încă serviciile sale de avocat cu anul, acest din urmă angajase procese și făcuse diferite oficii de avocat altor persoane în contra d-lui Gussy, fapt din care rezultă dovada recunoașterii d-lui Alexiu însuș că d-sa nu se mai consideră ca avocat al d-lui Gussy și că contractul de locațiune era încetat.

«Tribunalul respinge proba acestui fapt, invocând dispozițiile art. 1198 din Codul civil, fără a ține seama că eu pretindeam să dovedesc un fapt petrecut între mine și intimat, în care caz ar fi fost aplicabil art. 1198 din Codul civil, ci un fapt petrecut între intimat și o altă persoană față de care, eu fiind o terță persoană, mă găseam în imposibilitate de a-mi fi procurat o dovadă scrisă. În orice caz, tribunalul comite un exces de putere și o omisiune esențială. Eu am cerut martori cu cari să dovedesc că d-l Alexiu a recunoscut singur că nu mai e avocatul meu în anul 1905, prin faptul că a angajat procese în contra mea. Tribunalul respinge proba cu martori, motivând că nu a avut puțința de a aduce acte judecătorești cu cari să dovedească că d-l Alexiu a pledat contra mea, ca și cum a-și fi cerut martori numai pentru a dovedi că Alexiu a pledat pentru alții contra mea, pe când eu cerusem această probă spre a dovedi că intimatul a angajat procese și a făcut diverse oficii de avocat adversarilor mei în procesele lor cu mine. Nepronunțându-se asupra acestei cereri a mea, tribunalul comite un exces de putere și o omisiune esențială».

Având în vedere că, prin sentința supusă recursului, tribunalul a condamnat pe recurent să plătească intimatului suma de 800 lei, care reprezintă onorariul de avocat cu anul pentru serviciile făcute în cursul anului 1905, cum și onorariul ce i se cuvine pentru procesul special cu I. Apostolide, pe temeiul învoielii dintre părți;

Că prin motivele de casare, desvoltate azi în instanță, se deduce în judecata Curții de casație numai capul de cerere relativ la plata onorariului de avocat pentru procesele obișnuite din cursul anului 1905;

Considerând că din procesul-verbal al sentinței supusă recursului se constată că recurentul a cerut proba cu martori spre a dovedi că în cursul anului 1905, intimatul N. Alexiu nu numai că nu a adus nici un serviciu, dar s'a considerat singur că nu mai era avocatul și mandatarul recurentului, de oarece a fost angajat ca

avocat de persoane cari aveau procese în contra recurentului, ceea ce ar rezulta și din dosarele No. 1591 și 1200/905 ;

Că tribunalul a respins proba cu martori pentru motivul că recurentul avea puțința să dovedească faptul ce voia să stabilească prin proba cu martori, printr'o probă scrisă, adică cu un certificat de la grefă sau cu o copie de pe hotărîrea tribunalului, ceea ce nu a făcut ;

Considerând că, în adevăr, art. 1198 din Codul civil permite ca să se dovedească cu martori faptul pentru care partea nu a avut puțința să-și procure o dovadă scrisă, cum ar fi în cazul când se invoacă fapte petrecute între adversarul său cu un al treilea, pentru că în acest caz este prezumpția că partea nu a avut puțința să-și procure o probă scrisă despre un fapt la care dânsul n'a luat parte ;

Considerând însă că această prezumpție cade atunci când este învederat că partea a avut puțința să dovedească faptul ce alegă printr'un act scris ;

Considerând că, în speță, recurentul voia să dovedească un act public, acela al oficiului avocatului, pentru care avea puțința să prezinte un act scris, fie un certificat al grefei constatator de oficiul prestat de avocat, fie copia de pe hotărîrea dată în urma pledoariei avocatului ;

Că tribunalul, judecând astfel, și respingând pentru acest motiv proba cu martori, nu a violat întru nimic art. 1198 din Codul civil și nici nu a făcut o omisie esențială în această privință ;

Că, deci, motivele de casare sunt nefondate ;
Considerând că asupra celorlalte motive de casare aflate la dosar, recurentul, prin apărătorul său, a renunțat să le mai susțină.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 9 Septembrie 1909

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Moses Fridman cu Ozias Segal ș. a.

Jurământ decizoriu.—Prestarea lui după formele ritului mozaic, conform cererii recurentului. — Dacă se poate, plânge direct în Casație că jurământul nu trebuia prestat după acele forme.

Jurământ deferit la doi împričinați. — Dacă legea pretinde ca jurământul să fie luat fiecăruia în deosebi, adică în neștiința celuilalt.

1. Când este constant că prestarea unui jurământ după formele ritului mozaic s'a făcut în urma cererii recurentului, dânsul nu poate invoca pentru prima oară la Curtea de casație că jurământul nu trebuia prestat după acele forme, ci în pretoriul Curții de apel în audiență publică ; și aceasta pentru motivul că ordinea publică nu e întru nimic atinsă atunci când părțile fiind de religie mozaică s'a admis în conformitate cu cererea lor ca jurământul să se presteze după formele acelei religii.

2. Nici o dispozițiune din lege nu obligă pe judecător ca, atunci când jurământul este deferit la doi împričinați, să fie luat fiecăruia în deosebi, adică în neștiința celuilalt.

Prin urmare, în lipsa unei dispozițiuni categorice în această privință, nu se pot aplica prin analogie formalitățile cerute de art. 194 din Proc. civilă pentru audierea martorilor, care se face pe rând și în deosebi.

Deciziunea 306/909. — Respings recursul făcut de Moses Fridman, contra deciziei Curții de apel Iași, s. I, No. 22/99, dată în proces cu Ozias Segal și alții.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat V. Cancicov, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului întâiu de casare :

«Violarea art. 239. combinat cu art. 86 din Codul de Proc. civilă. Intimații în cauză, Isidor și Osias Segal, au prestat jurământul ce eu le-am deferit, nu în pretoriul Onor Curții de apel, ci în Sinagoga mare din Târgul Cucului dela Iași. Instruirea, desbaterile și judecata proceselor trebuiesc făcute în audiență publică, în sala anume destinată pentru aceasta. Publicitatea este o măsură de ordine publică, prescrisă ca o supremă garanție dată justițiabililor și dela care judecătorii nu pot deroga fără a fi anume autorizați de lege

«Onor Curte de apel din Iași nu putea face uz de vechea anafora a Moldovei dela 13 Iunie 1844, relativ la forma jurământului, fără a viola art. 740 din Codul de Proc. civilă și art. 1912 din Codul civil cari au abrogat-o. În acest sens inclină recenta jurisprudență».

Având în vedere decizia supusă recursului, din care se constată că Curtea de apel a respins acțiunea prin care recurentul Moses Fridman cerea dela Osias și Isidor Segal restituirea unei arvune, pentru motivul că aceștia au prestat jurământul ce li s'a deferit de recurent în sensul că nu-i datoresc nimic ;

Considerând că se constată că M. Fridman a deferit fraților Segal jurământul încă dela prima instanță și a cerut ca el să fie prestat după obiceiul evreesc ; însă, intimații rezervându-și dreptul de a declara înaintea Curții de apel dacă-l primesc sau nu, tribunalul a considerat aceasta ca un refuz de a jura și a admis acțiunea ;

Că înaintea Curții de apel, în ședința dela 17 Decembrie 1908, Isidor și Osias Segal au declarat că acceptă jurământul ce li s'a deferit, iar prin încheierea din aceea zi a dispus ca jurământul să fie prestat așa cum a fost deferit de recurent, adică more-judaico. În Sinagoga cea mare din Târgul Cucului, în prezența rabinului și în asistența d-lui consilier D. Sofian ; că această dispoziție a Curții fiind adusă la îndeplinire, după cum se constată din procesul-verbal dela 1 Aprilie 1899, s'a fixat termenul de judecată, când s'a pronunțat decizia atacată cu recurs ;

Considerând că din practicarea acelei deciziuni se constată că recurentul a cerut anularea jurământului, nu pentru că a fost prestat more-judaico, ci pentru că nu s'au îndeplinit toate formele cerute de obiceiul evreesc ;

Că, prin urmare, fiind constant că prestarea jurământului după formele ritului mozaic s'a făcut în urma cererii recurentului, dânsul nu poate invoca pentru prima oară la Curtea de casație că jurământul nu trebuia prestat după acele forme, ci în pretoriul Curții de apel, în audiență publică ;

Că ordinea publică nu este întru nimic atinsă atunci când, ca în speță, părțile fiind de religie mozaică, s'a admis, în conformitate cu cererea lor, ca jurământul să se presteze după formele acelei religii ;

Că Curtea de apel, întemeindu-se pe un jurământ prestat în asemenea condițiuni, nu a violat întru nimic articolele de lege citate în motivul de casare, ci a admis cererea părților, întru cât nu era contrară ordinii publice ;

Că, de aceea, motivul de casare este nefondat.

Asupra motivului al doilea :

«Exces de putere. Ceream restituirea sumei de 3000 lei dela cei doi frați intimați cu cari aveam deopotrivă acelaș raport juridic. De aceea le-am deferit ambilor acelaș jurământ, însă fiecăruia în deosebi. Procedura judecătorului delegat de a primi declarațiunile acestora față fiind ambii intimați, ascultând Ozias ce spunea Segal, este o știrbire a sincerității mărturisirii. Dacă pentru acest scop legea prescrie când sunt mai mulți martori de audiat că pe rând să fie in-

troduși și în osebi să fie ascultați (art. 194 din Codul Proc. civ.) a fortiori atare normă câtă să fie observată, atunci când sunt de audiat mai mulți împričinați sub jurământ asupra aceluiș lucrul. Dar apoi cel de al doilea din frații Segal-Ozias n'a prestat de fapt jurământ, adică, cu alți termeni, declarațiunea sa este identică cu un refuz de a presta jurământ. Acel căruia i se pune îndatorirea să jure, dator este să facă declarațiuni categorice pentrucă judecata tinde prin jurământul judiciar să curme orice contestațiune. Declarațiunea lui Ozias, că se raportă la cele zise de frate-său Isidor și că se referă la registre, nu este manifestațiunea liberă și spontană a conștiinței sale, ci este sinonim cu un refuz de jurământ. Am arătat Onor Curți de apel aceste două călcări de esențială procedare în materie de jurământ și de care neținându-se seamă, s'a comis un manifest exces de putere».

Considerând că nu există nici o dispoziție de lege care să oblige pe judecător ca, atunci când jurământul este deferit la doi împričinați, să fie luat fiecăruia în deosebi, adică în nevința celuilalt ;

Că, în lipsa unei dispozițiuni categorice în această privință, nu se poate aplica prin analogie formalitățile cerute de art. 194 din Proc. civilă pentru audierea martorilor, care se face pe rând și în deosebi, de oarece, în privința jurământului împričinaților, nu este aceeaș rațiune care a călăuzit pe legiuitor când a prescriș modul cum trebuie audiați martorii, pentru ca depunerile unora să nu influențeze pe ale celor ce vor fi ascultați după dânsii ;

Că, deci, în această privință, motivul de casare este nefondat ;

Considerând că în privința declarației categorice pe care trebuie să o facă acela ce jură, motivul de casare asemenea este nefondat, de oarece din procesul-verbal de luarea jurământului nu se constată că declarația lui Ozias Segal ar fi fost că se rapoartă la declarația fratelui său Isidor, ci că declarația lui este întocmai cu aceea făcută de Isidor Segal, cu adăugirea pe care o arată anume și că judecătorul delegat a lua jurământul, pentru a nu mai repeta cele declarate de Isidor Segal, a constatat că Ozias Segal menține declarațiile fratelui său Isidor, cu adăugirea însă pe care o constată pe larg, după propria declarație a părții ;

Că, de aceea, din ambele puncte de vedere, motivul de casare este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 11 Septembrie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Cererea de regulare de competență făcută de primul-procuror al Trib. Iași în cauza lui Gr. Damian

Regulament de competență. — Ultrașul prevăzut de art. 185 din Codul penal. — Competența judelei de ocol de a-l judeca în prima instanță. — (Art. 185 din Codul penal).

Faptul prevăzut de art. 185 din Codul penal, având aceleași elemente constitutive ca și faptul prevăzut de art. 184 din Codul penal, cu deosebire că prevede alte persoane ultragiate și o pedeapsă cu mult mai ușoară, nu se poate zice că legiuitorul a voit să scoată din competența judecătorului de ocol delictul prevăzut de art. 185, care nu este altceva decât tot ultraș, săvârșit însă în alte circumstanțe mai ușoare.

Prin urmare, dacă judecătorul de ocol judecă faptele prevăzute de art. 182, 183 și 184, el are a judeca și faptul de ultraș, mai puțin grav, din art. 185 din Codul penal.

Deciziunea 2.423/909. — Regulat competența în cauza lui Gr. Damian și trimisă afacerca a se judeca de Judecătoria ocolului rural Șipote.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror St. Stătescu.

Deliberând,

Având în vedere că Gr. Damian fiind dat judecății pentru delictul de ultraș prevăzut de art. 185 din Codul penal, judecătorul rural, ocolul Șipote, prin cartea de judecată No. 366/909 și-a declinat competența de a judeca acest fapt, pe motiv că delictul prevăzut de art. 185 din Codul penal nu este cuprins în art. 53 din Legea judecătorilor de pace, care prevede delictele a căror judecare s'a dat în competența judecătorilor de pace ;

Că Tribunalul Iași, s. I, prin sentința No 731, de asemenea și-a declinat competența, argumentând că delictul de ultraș prevăzut de art. 185 fiind mai puțin grav decât acel din art. 184, judecătorul de pace este competent de a judeca și delictul prevăzut de art. 185 din Codul penal ;

Că ambele hotăriri rămânând definitive, și cursul justiției fiind astfel întrerupt, această înaltă Curte este chemată a pronunța un regulament de competență ;

Considerând că faptul prevăzut de art. 185 din Codul penal având aceleași elemente constitutive ca și faptul prevăzut de art. 184 din Codul penal, cu deosebire că prevede alte persoane ultragiate și o pedeapsă cu mult mai ușoară, nu se poate zice că legiuitorul a voit să scoată din competența judecătorului de pace delictul prevăzut de art. 185, care nu este altceva decât tot delictul din art. 184, săvârșit însă în alte circumstanțe mai ușoare ;

Că, dacă judecătorul de ocol judecă faptele prevăzute de art. 182, 183 și 184, el are a judeca și faptul de ultraș, mai puțin grav, din art. 185 din Codul penal.

Pentru aceste motive, Curtea, regulând competența, trimite afacerea la jud. ocol. rural Șipote.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 9 Septembrie 1909

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Ministerul de finanțe cu Petre Minculescu

Legea de urmărire. — Obligațiunea proprietarului unui imobil cumpărat la licitațiune publică de a plăti impozitul funciar, datorit de imobil înainte de a fi devenit proprietatea sa. — (Art. 565 din Procedura civilă și art. 7 din Legea de urmărire).

Deși, după art. 565 din Procedura civilă, imobilul vândut la licitație publică prin tribunal devine proprietatea adjudecatarului, liber de orice sarcină, privilegiu sau ipotecă ; însă, după art. 7 din Legea de urmărire din 1905, Statul are privilegiu pentru contribuțiunile de orice natură asupra întregii averi a debitorului, mobilă sau imobilă, fără ca în privința imobilelor să fie supus la formalitatea inscripțiunii, și fără ca prin vânzarea silită a lui să se purgeze acest privilegiu.

Prin urmare, proprietarul unui imobil cumpărat la licitație publică este răspunzător de impozitul funciar, datorit fiscului de imobil înainte ca acel imobil să devie proprietatea sa.

Deciziunea 190/909. — Casată, după recursul făcut de Ministerul de finanțe, sentința Tribunalului Ialomița No. 341/907, în proces cu Petre Minculescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Otulescu, în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe intimat în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat de recurent :

«Greșita aplicațiune a art. 565 din Procedura civilă; violarea art. 7 din Legea de urmărire dela 1905 și exces de putere.

«Petre Minculescu, prin ordonanța Tribunalului Ialomița, No. 687 din 12 August 1905, a devenit proprietar definitiv al imobilului situat în Călărăși, str. București No. 39, fosta proprietate a lui Petrache M. Caracaș.

«Pentru imobil se datora impozitul funciar, pentru care perceptorul Circ I Călărăși a urmărit pe noul proprietar, Petre Minculescu a făcut contestație contra acestei urmăriri la Ad-ția financiară locală, pe motiv că el nu datorește impozitul funciar pentru imobilul în chestiune decât dela data de când a devenit proprietarul lui, iar nu și dela data anterioară.

Ad-ția financiară îi respinge această contestație ca tardivă, iar Tribunalul Ialomița, judecând în apel, admite contestația și anulează urmărirea. Tribunalul își întemeiază hotărîrea sa pe dispozițiunile din Procedura civilă, după care un imobil vândut la licitație publică prin tribunal, devine proprietatea adjudecatarului, liber de orice sarcină, privilegiu sau ipotecă. Tribunalul s'a înșelat; este drept că după art. 565 din Procedura civilă, prin ordonanța de adjudecare, imobilul intră în patrimoniul adjudecatarului liber de orice sarcină, afară numai de sarcina impozitului funciar, care nu se purgează prin nimic afară de plată.

Instanța de fond, pierzând din vedere această unică excepțiune conținută în legea de urmărire, a aplicat greșit art. 565 din Procedura civilă, a violat art. 7 din Legea de urmărire dela 1895, și cu exces de putere a anulat urmărirea fiscului.

Având în vedere că din sentința Tribunalului Ialomița No. 341/907, ce este supusă recursului, rezultă că intimatul în recurs Petre Minculescu, prin ordonanța de adjudecare liberată de Tribunalul Ialomița sub No. 687 din 12 August 1905, a devenit proprietar definitiv al imobilului situat în Călărăși, strada București No. 39, fostă proprietate a lui Petrache Caracaș;

Că, pentru zisul imobil, datorindu-se impozitul funciar pe 1904/905 și 1905/906, Circ. I Călărăși a urmărit pe noul proprietar Petre Minculescu prin sentința No. 29/906 și procesul-verbal de sequestru No. 365/906;

Că administrația Financiară Ialomița, prin deciziunea No. 13105/906, respingând contestația lui Petre Minculescu, acesta a făcut apel la tribunal care i l-a admis și a anulat urmărirea îndreptată în contra sa;

Având în vedere că tribunalul își întemeiază hotărîrea ce a pronunțat pe dispozițiunea art. 565 din Procedura civilă, după care imobilul vândut la licitațiune publică prin tribunal devine proprietatea adjudecatarului, liberă de orice sarcină, privilegiu sau ipotecă;

Având în vedere dispozițiunile art. 7 din Legea de urmărire dela 1905;

Considerând că, după acest text de lege, Statul are privilegiu, pentru contribuțiunile de orice natură asupra întregii averi a debitorului, mobilă sau imobilă, fără ca, în privința imobilelor, să fie supus la formalitatea inscripțiunii și fără ca prin vânzarea silită a lui să se purgeze acest privilegiu în ceea ce privește impozitul funciar;

Că tribunalul neținând seamă de dispozițiunile suscitului text din Legea de urmărire, după care sarcina cumpărătorului funciar nu se purgează decât prin plată, a aplicat greșit, în speță, art. 565 din Procedura civilă, și în consecință motivul invocat de Stat fiind întemeiat, sentința supusă recursului urmează a fi casată;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMANAȚI

Andiența dela 15 Iunie 1909

Președenția d-lui I. HAGI-ESCU-MIRIȘTE, președinte

I. Istrate, proces corecțional

Excrocherie.—Dol.—Elementele excrocheriei și ale do-

lului.—Lipsa unuia din aceste elemente.—Dacă delictul de excrocherie mai poate exista, sau dacă acțiunea de dol poate avea loc. (Art. 334 din Codul penal).

1. Un fapt nu poate constitui o excrocherie de cât în cazul când s'a întrebuițat nume false, calități false sau manopere cari să facă convingerea în reușita unci false întreprinderi.

2. Orice minciună sau viclenie nu poate da loc la o acțiune de dol decât atunci când eroarea s'a produs prin mijloace cari să facă a părea adevărată falsă alegațiune, adormind vigilența și făcând zadarnică orice investigațiune.

Tribunalul,

Asupra acțiunii penale deschise contra lui Ion Istrate plugar din comuna Vădăstrița, județul Romamași, inculpat de excrocherie prin faptul că a luat în două rânduri bani dela mai mulți locuitori ca să stărue să li se dea pământ pe moșia Statului, Vădăstrița, sau, când n'ar reuși, să facă să se anuleze vânzarea acelei moșii;

Având în vedere rechizitorul definitiv al d-lui procuror local și ordonanța definitivă a d-lui judecător de instrucție;

Considerând că din instrucția urmată în cauză rezultă că niște locuitori din comuna Vădăstrița, văzând că nu li se dă pământ în moșia Statului ce se vindea în loturi, nefiind în condițiile legii de împroprietărire, se cotizează cu suma de lei 2800, pe care o dau lui I. Istrate, însărcinându-l să meargă la București și să stărue prin vreun avocat să li se dea și lor pământ și, dacă nu se va putea, să stărue să se anuleze vânzarea;

Că Istrate a primit banii, s'a dus la București și, nefăcând nimic, a restituit sumele la unii imediat și la alții mai târziu, după cum rezultă din arătările reclamanților dela instrucție, din declarația verbală făcută în instanța de reclamanții prezenți și din declarația scrisă și autentică sub No..... de judecătoria ocolului Brastavățu;

Că din complexul de fapte relatate de instrucție rezultă că inițiativa întreprinderii a pornit dela reclamanți, ei s'au asociat, au adunat banii și i-au dat lui Istrate cu anume obligațiune, care fiind acceptată a dat naștere contractului de mandat;

Că nici unul din cei ascultați la instrucție nu afirmă că inculpatul ar fi făcut vreun demers față de reclamanți spre a-i decide să se cotizeze, sau că ar fi spus cuiva că are puterea de a face că fie împroprietăriți sau altceva, și cu nimic nu se dovedește că inculpatul ar fi întrebuițat vreo manipulare, vreo înșelare, vreo viclenie sau minciună ca să facă să se nască credința în influența lui pe lângă cei în drept, și este greșit a deduce aceste elemente din convingerea anticipată ce avea Istrate în nereușita demersurilor sale, ca unul ce știa că are împotriva sa legea, căci trebuie mai întâiu probată această știință a lui; și apoi, chiar de ar fi probată, ce îl împiedica de a tenta imposibilul încredințat în simplitatea lui că legea se poate călca cu bani, stăruițe și avocați;

Că presupunând dovedit—ceea ce nu este—că inițiativa întreprinderii ar fi pornit dela Istrate care ar fi mințit pe reclamanți că prin mijloacele de cari dispune să-i facă să fie trecuți în lista celor de împroprietărit, totuș ca faptul să fie pedepsit ca excrocherie se cer ca elemente ale delictului: întrebuițarea de nume sau calități false, de uneltiri viclene, de natură a face pe cel înșelat a crede în vreo întreprindere mincinoasă, în vreo putere sau credit închipuit, în speranța sau temerea vreunei isbutiri;

Că înșelăciunea fără aceste elemente nu constituie

delictul de excrocherie, poate să fie un dol civil sau chiar și mai puțin;

Că dolul în vederile dreptului civil ar fi tot soiul de manopere, viclenii, născociri pentru a induce în eroare pe o persoană a contracta o obligație dăunătoare intereselor ei; însă ca aceste manopere și machinațiuni să poată autoriza acțiunea de dol, trebuie să prezinte un caracter de gravitate apreciabilă, trebuie să facă asupra persoanei înșelate iluzia adevărului, să producă o violență morală asupra individului, fără ca el să fie în puțință a o prevedea sau împiedica;

Că orice minciună sau viclenie nu poate da loc la acțiunea de dol, deși ar fi păgubitoare părții ce a căzut victimă, căci minciuna sau simularea în forma lor simplă și nefonsoțite de manopere sau fapte cari să le facă verosimile, pot fi ușor recunoscute, iar cel ce a crezut pe primul mincinos fără a face investigațiile necesare, spre a descoperi înșelăciunea, are a-și reproșa și consecințele neglijenței, nu merită protecția legii, iar la doleanțele lui i se poate răspunde: *jura sunt vigilatibus non dormi entibus*;

Înșelăciunea fără manopere poate să producă pagube, însă pagubele își au sursa primitivă în imprudența celui lesne încrezător, și prin urmare nu poate da naștere la acțiune de dol, cu atât mai puțin la acțiune penală pentru excrocherie; nu poate fi dol decât când eroarea s'a produs prin mijloace cari să facă a părea adevărată falsă alegațiune, adormind vigilența și făcând zădarnică orice investigațiune, și excrocherie nu poate fi decât în cazul când s'a întrebuițat nume false, calități false sau manopere cari să facă convingerea în reușita unei false întreprinderi;

Că toate aceste elemente ale delictului de excrocherie, cuprinse în art. 343 din Codul penal, nefiind întrunite în faptele imputate lui Ion Istrate, el urmează a fi achitat;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință E. M. Sculi, Tribunalul, în majoritate, achită,

(ss) I. Hagiescu-Miriște, E. M. Sculi.

O p i n i u n e

Având în vedere că inculpatul Ion M. Istrate, român, de ani 51, proprietar din comuna Vădăstrița, este dat judecării, prin ordonanța definitivă a d-lui jude-instructor local, No. 28/908, pentru delictul de excrocherie comis în prejudiciul a mai multor locuitori țărani din comuna Vădăstrița;

Considerând că din actele dela dosar și instrucțiunea urmată în cauză rezultă următoarele:

În primăvara anului 1907 locuitorii Ion Popescu, Spiru R. Ciocoiu, Toma M. Tănase, Tache Gavrilescu și alți mulți locuitori din comuna Vădăstrița au dat câte 100 lei inculpatului Ion Istrate ca să le dea și lor loturi, căci Ministerul domeniilor hotărîse să vândă moșia Vădăstrița în loturi și să dea numai la cei cu părinți, și reclamanții ne având părinți au dat câte 100 lei lui Istrate să le dea și lor loturi și nu le-a făcut nimic;

În urmă, inculpatul le-a mai cerut câte 50 lei ca să facă el să se anuleze vânzarea moșiei, să rămână cel puțin cu locurile ce le aveau, — vânzare care nu s'a mai efectuat. La unii din locuitori a luat numai câte 50 lei, cum sunt locuitorii Ion N. Nelea, Ion Taslana Mare, Ion T. Voicu, Ion Stan Șarpe și alți mulți; la unii le-a înapoiat din bani, la alți nu;

Considerând că atât la interogatoriul luat la cabinetul d-lui judecător de instrucție, cât și azi la tribunal, inculpatul recunoaște că a luat dela locuitorii reclamanți 2080 lei, nu ca să le satisfacă cererile el, ci ca să angajeze un avocat din București unde a și fost, dar n'a răușit;

Considerând că din actele dresate de d-l procuror în localitate la primele cercetări, precum și din declara-

țiile locuitorilor Ion Popescu, Spiru R. Ciocoiu, D. R. Ciocoiu Mic, Florea D. Gavrilă, Toma Tănase, Iacob M. Popa, Marin I. Ciocoiu, I. Gavrilescu, menționate și la confruntarea cu inculpatul, și din arătările celorlalți locuitori din Vădăstrița, consemnate la dosar, rezultă că inculpatul a amăgît pe reclamanți să le dea loturi de pământ, luându-le bani prin mijloace viclene și întrebuițând calități mincinoase, că el ar fi în stare să le dea loturi și celor fără de părinți, când era hotărît de Comisiune să nu se dea, și el n'avea nici o calitate să o facă sau să strice vânzarea moșiei, ceea ce era o putere închipuită;

Că, astfel fiind, din întreaga instrucție rezultă indicii grave de culpabilitatea lui Ion Istrate pentru faptul de excrocherie, prevăzut și penat de art. 334 din Codul penal;

Pentru aceste motive, suntem de părere a se condamna numitul inculpat.

(s) B. B. Varlam.

JUDECATORIA OCOL. RURAL NĂRUJA, PUTNA

Audiența dela 19 Decembrie 1908

Marghiaala Constantin Gogoriță cu Andrei Doldor și alții

Calitatea de erede ca titlu în materie de revendicare. — Act de vânzare legalizat la primărie după punerea în aplicare a Codului civil. — Minoritatea în materie de prescripție. — Dacă coproprietarii pot revendica dela terții detentori. — Acțiunile în revendicare între coproprietari.

1. *Titlul de moștenitor fiind un titlu translativ de proprietate, orice erede, prin această singură calitate, poate revendica un bun care a făcut parte din patrimoniul autorului său.*

2. *Un act de vânzare format prin punere de deget ca semnătură, și legalizat la primărie după punerea în aplicare a Codului civil, este un titlu fără efect juridic, și deci nu se poate susține că o posesiune invocată în baza unui astfel de contract, este în conformitate cu art. 1847 din Codul civil și conduce la prescripție.*

3. *Fiecare erede având vocațiune la întreaga succesiune, unul din coerezi poate să revendice averea totală, și în baza acestui principiu, un moștenitor minor revendicând toată succesiunea, se întrerupe prescripția pentru toți coerezii.*

4. *Fiecare coproprietar poate să revendice partea sa dela terții detentori, pentru a face să se recunoască dreptul său de co-proprietate.*

5. *Este drept și echitabil, să se admită acțiuni în revendicare între coproprietari, nu pentru delăsarea vreunei părți din lucrul comun, ci pentru a face să se recunoască existența dreptului coproprietarului.*

Judecata,

Având în vedere că s'a propus părților împăcarea, dar ele n'au convenit la aceasta;

Având în vedere că deși în acțiunea introductivă nu se arată în mod mai clar, dacă reclamanta cere numai folosința herăstrăului, în care caz nu ar fi loc de acțiune în revendicare, sau că reclamă și recunoașterea dreptului său asupra imobilului, cum și delăsarea în posesiunea ei; totuși, în debateri s'a lămurit că prin acțiune chiar se reclamă și herăstrăul cu vadul său; iar dacă a ce-

rut și dreptul de folosință de trei zile pe săptămână a herăstrăului, reclamanta susține că a înțeles să valorifice dreptul său de proprietate asupra herăstrăului, și în consecință folosința proprietății ei, și aceste declarațiuni le face cu ocazia răspunsurilor ce le-a dat la interogatoriul ce s'a luat reclamantei în ziua de 30 Octombrie, când susține că tatăl său a avut proprietatea herăstrăului cu vadul;

Având în vedere că într-o acțiune în revendicare, cel ce reclamă trebuie să probeze mai întâi că fondul ce caută să-l revindică se deține de părți, și al doilea că el, revendicantul, este proprietarul imobilului, și cum în speță deținerea imobilului în litigiu este stabilită prin mărturisirea părților, rămâne să dovedească reclamanta dreptul ei de proprietate, pe care drept îl invoacă, arătând că este moștenitoarea averii defunctului Apostol Băra, ca fiică a acestuia, și cum calitatea ei de erede este recunoscută de părți;

Având în considerație că titlul de moștenitor în baza art. 644 din Codul civil este un titlul translativ de proprietate, și orice erede recunoscut este în drept, întemeindu-se pe această singură calitate, să revindică din mâna oricărui deținător un bun ce a făcut parte din patrimoniul autorului său, și dacă acel bun nu este legalmente înstrăinat și se deține de un altul pe nedrept;

Având în considerație că părții recunosc că autorul reclamantei, Apostol Băra, a avut proprietatea herăstrăului cu vadul și l-a posedat mai bine de 30 ani, și această afirmațiune o face Ioan Doldor zis Bălănuță, chiar prin răspunsurile ce le-a dat cu ocazia interogatoriului ce i s'a luat în ziua de 21 Noemvrie 1908;

Având în vedere că Andrei Doldor arată, că el are posesiunea herăstrăului împreună cu părintele său și în virtutea drepturilor acestuia; iar tatăl său Ion Doldor, zis și Bălănuță, susține că deși autorul reclamantei a avut proprietatea herăstrăului dar jumătatea i-a vândut-o și deci el opune dreptului de proprietate a lui Apostol Băra, dacă nu un act de cumpărătură valabil juridiceste, întru cât actul este semnat prin punere de deget și legalizat la primărie, în schimb prescripția achizitivă, de oarece de treizeci de ani mai bine are posesiunea jumătății herăstrăului; și spre a dovedi posesiunea ce a avut-o, și ca să probeze că această posesiune este în conformitate cu art. 1847 din Codul civil, invoacă actul său depus în instanță prin care Apostol Băra în anul 1872 i-a vândut o parte din herăstrău;

Având în considerație că acest înscris n'are nici o valoare juridică, fiind că nu este un act autentic, făcut în mod solemn și valabil, cu formalitățile cerute pentru transmiterea unei proprietăți făcută la 1872, când Codul civil era în vigoare, și deci actul fiind nul, nu poate servi cauza și nici posesiunea considerată în conformitate cu art. 1847 din Codul civil;

Având în considerație că părții chiar dacă au avut posesiunea achizitivă, ceace ar putea să probeze cu martori, dar fiind că de la 1872 n'au putut să prescrie, întru cât, având vocațiune la întreaga succesiune a lui Apostol Băra, reclamanta și frații ei se constată, după extractele prezentate, că erau minori, și prin urmare părții nu pot beneficia de prescripția ce o invoacă, din cauza minorității reclamantei, și deci Marghioala Const. Gogoriță este în drept să reclame partea sa din proprietatea herăstrăului, adică partea ce a lăsat-o defunctul Apostol Băra;

Având în considerație o altă chestiune, că fiecare moștenitor având vocațiune la întreaga moștenire și, în consecință, unul din coerezi poate deci să revindică întreaga avere;

Socotind însă că doctrina ne arată că acei cari au numai un drept de co-proprietate asupra unui imobil nu vor putea exercita acțiune în revendicare în privința părții indivize ce le aparține, decât numai în urma efectuării împărțelii; dar observând că aci pe deoparte fiind vorba de terții deținători, revendicarea poate avea loc, iar pe de altă parte văzând că în speță litigiul este

un herăstrău și este imposibilitatea de fapt să aibă loc vreodată împărțeală, imobilul-herăstrău prin natura sa fiind un ce indivizibil;

Având în vedere că, cu o asemenea teorie, dreptul de proprietate rămâne ca un ce fără sens, și orice coproprietar când este uzurpat în drepturile sale nu poate avea o acțiune, și în asemenea cazuri va sta privind cu mâinile încrucișate cum alții stăpânesc averea ce i se cuvine;

Cum echitatea ca și dreptul cere ca fiecare să-și apere dreptul ori în ce mod ar putea apăra, și fiind că în cazuri cum e în speță, dacă s'ar cere partajul unui herăstrău, nu se poate avea loc, de oarece herăstrăul nu se poate împărți; iar dacă se va cere valoarea părții ce se cuvine unui coproprietar, atunci nu este partaj în spiritul legii și valabil, întru cât cel despăgubit nu mai poate avea folosința herăstrăului, care prin funcționare, aduce zilnic folosință părții asupra căreia rămâne proprietatea;

Având în vedere că jurisprudența este constantă, că fiecare coproprietar poate să revindică partea sa dela terții detentori, pentru a face să se recunoască dreptul său de coproprietate, cum este drept și echitabil să se admită până și acțiunile în revendicare între coproprietar, pentru a face să se recunoască dreptul coproprietarului reclamant, nu în scopul ca să se delase o parte materială din lucrul comun, ci numai pentru a i se recunoaște existența dreptului; și această teorie este, fără îndoială, cea mai justă, întru cât între teoriile ce stabilesc soluțiuni în materie de drept, atunci când legea nu prevede nimic sau ea e confuză, cele mai bune și mai preferabile teorii sunt acelea cari se împacă mai mult cu echitatea;

Pentru aceste motive, admite acțiunea, etc.

Judecător (s) V. Mamigonian.

BIBLIOGRAFII

A APĂRUT :

JURISPRUDENȚA : STUDII JURIDICE

DE

I. P. SINESCU

CONSILIER LA CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA

A apărut : *Tratat de drept comercial după doctrină și jurisprudență. Despre asociațiunile în participatie și societățile civile și străine*, volumul II, partea I, de C. N. Toneanu, avocat, Galați. Se găsește de vânzare la librăria Negoescu și Manițu pe prețul de 4 lei, unde se află și volumul I pe preț de 8 lei și *Falimentele*, partea I și II, ambele pe preț de 6 lei.

A apărut : *Volumul V, REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚA ROMANA A INALTEI CURȚI DE CASAȚIE* de d-l I. C. Barozzi.

Acest volum care s'a pus în vânzare cu prețul de 8 lei e întocmit în felul și ca supliment al celorlalte patru volume ce au apărut anul trecut în editura *Curierului Judiciar* și al căror preț total e de 60 lei, broșate.

Suplimentul acesta cuprinde toate principiile de drept, soluțiunile și interpretările de legi date de Inalta Curte de casație în cursul anului 1906.

De vânzare la *Curierul Judiciar*, care servește orice cărți de drept române sau streine, broșate sau legate după dorință, contra valoare, mandat sau ramburs.